

אגודת הרבנים דארצות הברית וקנדה

בעה"י, שושן פורים תשל"ג.

הנה המאמרים של רב אחד שמחשיבים אותו לרב ארטאדאקסי שנרפסו בעתון אנגלי והביאום לפנינו כאשר שנעתקו להרבה העתקות ונשלחו מהאפיס של המזרחי לכמה בתי כנסיות ולהסניפין של המזרחי בהוספת מכתב מהנהלת האפיס וכתוב שם "אשר זהו שיטתנו". והנה ראינו שכולם דברי כפירה בתורה שבעל פה המסורה לנו וכבר סדורה וכתובה לפנינו ע"י רבינו הקדוש שתא סדרי המשניות וע"י רבינא ורב אשי הגמרא בבבלי וע"י ר' יוחנן ותלמידיו הגמרא ירושלמית, אשר כל הכופר אפילו במקצת הוא כדין כופר בתורה כמפורש בסנהדרין דף צ"ט ואיפסק ברמב"ם פ"ג מתשובה ה"ח ועיין בכ"מ, וגם נאמרו שם דברי חרפות וזלזול בחכמי המשנה וחקמי הגמרא ומדבר עליהם כדבר אחד מהנבלים שהוא דומה ממש כמדבר סרה על אלקים חיים, שלכן פשוט וברור שאסור לקרותן אף כל אחד לעצמו וכשקורא אותן לפני אחרים הוא כמסית ומדיח, וכ"ש שאסור לאפיס של מוסד משומרי תורה לשולחן לשום מקום מטעם האיסור גדול של מסית ומדיח. וממילא פשוט וברור שמחבר המאמרים הוא כופר בתורה ובחכמי המשנה והגמרא ואין ממנין אותו למינוי מן המינויין שבישראל כדאיתא ברמב"ם פ"א ממלכים ה"ז. והרבנים זיראי השו"ת אשר במזרחי מחוייבין למחות בכי אשכתם שזהו השקפתם ושיטתם ולגלות ברבים שכותב המכתב מהאפיס ברה זה מלבו.

ועל זה באתי על החתום בכאב לב ושברון רוח,

משה פיינשטיין, נשיא אגודת הרבנים

הכתוב: ואמר אליו מה המכות האלה בין ידיך, ואמר אשר הוכיחי בית מאהבי. כן, בית מאהבי! אשמנו מכל עם, בושנו מכל דור. אף אומות העולם יודעות שלתלמידי הישיבות יש לתת דחיה לגיוס כל משך זמן לימודם בישיבה. כך נוהגת ארצות הברית, מקום הייכוז היותר גדול של יהודים, וכך אף במדינות אחרות. להחלטה זו תוכל להיות השלכה שלילית ביותר אף בחו"ל. הן בני ישראל לא שמעו אלי, ואיך ישמעני פרעה?

אנו מקווים אמנם שהמרכז של המפד"ל, שניתן לו הסמכות לעשות "רוויזיה" בהחלטה אומללה זו, יתקן את הדבר ויבטל את החלטה, אבל מלבד מה שאין כל ביטחון ש' אמנם יעשו כן, כי הנה הופיעו באחרונה ב"הצופה" מכתבים ומאמרים והובעו בהם דעות בפנייה אל המרכז שלא ישנה את החלטת

הרב ש. י. זווין
ירושלים ת"ו

סימן נא

אל תגעו במשיחי!

(דברים שנאמרו בישיבת טועצת הרבנות הראשית לישראל)

דבר נפל בישראל, ודבר חמור מאוד. ב' וועידה הארצית של המפד"ל הוחלט ברוב דעות גדול לדרוש את גיוסם של בני הישיבות לצבא. את אשר לא העיז לעשות ראש ממשלת ישראל הראשון, דוד בן גוריון, ואת אשר לא העיזו כל ראשי הממשלה ומאז ועד הנה ועד בכלל, ואת אשר לא ההינו לעשות כל שרי הביטחון שלנו מאז ועד עתה ועד בכלל, הרהיבו עכשיו חברי ועידת המפד"ל. אוי לאותה בושה, אוי לאותה כלימה! זהו שאמר

נשארו הישיבות בארץ, עלינו לשמור על ה"גחלת של התורה שלא תיכבה, ואנן מה נענה בתריה? עלינו לנסח עכשיו קצת אחרת ולומר כך: נס גדול קרה לנו שאיש הקיבוץ הדתי איננו ראש הממשלה, ואיש הקיבוץ הדתי איננו שר הבטחון...

ויצויין: אין לנו דבר ח"ו נגד הישיבות המיוחדות המקיימות הסדר עם הצבא, אדרבא, יישר כוחם! הם הצילו חלק גדול מן הנוער, שלולי ישיבות ההסדר היו רובם הולכים לרעות בשדות אחרים לגמרי. אבל אין מצוה מכבה עבירה. אין לזה עניין לישיבות הגדולות, בהן מקדישים התלמידים את כל זמנם ומרצם ללימוד התורה ברמה גבוהה. ביחס לישיבות הגבוהות אנו אומרים: אל תגעו במשיחי ו-בנביאי אל תרעו!

* * *

אבל הבעיה חמורה הרבה יותר מזה. עינינו הרואות כי אנו חיים במדינה אשר חילוניתה הולכת ומתעצמת, בצעדים תוקפניים, נגד כל דבר הקשור בתורה וביהדות הנאמנה. ברור שלעת כזאת חייבים אנשי התורה להוכיח יתר דבקות ויתר עירנות בכל שטחי החיים הרוחניים והמדיניים, ביתרון תוקף עז. והנו באה ההצבעה במפד"ל, ברוב דעות גדול, בעד גיוסם של בני הישיבות, ואפילו אם היא עטופה בפרזולוגיה של "קידוש השם", הרי היא מור-כיחה לנו בעליל על חלל תורני מאכזב, מזועזע ומסוכן ביותר, לא בין אנשי הקיבוץ הדתי בלבד, אלא אף בקרב תנועת המפד"ל בכללה, זו התנועה שלקחה עליה בעשתו לעמוד בפרץ על מנת להבטיח כי תורת ישראל תהיה התורה של עם ישראל בארץ ישראל.

נשאלת כאן השאלה הגורלית: איך קרה כדבר הזה? סימן שהחינוך המפדל"י והאוירה המפדל"ית, ספוגים יסודות אמונתיים שליליים מאד. ואם אלה פני המפד"ל, אנה אנו באים? ואיך יכולה יהדות התורה לסמוך את עתידה על כוחות מפוקפקים כאלה, בעוד אנו זקוקים לצבא של תורה בעלי עוז קודש, שעיוזום דגלם. והנה במקום עוז קודש אנו רואים טשטוש, חוסר-הכרה וזלזול בערך העליון ב-

הוועידה, הנה אפילו אם כן ישנו ויבטלות, הרי הנזק שכבר נגרם בהחלטתם לא יתוקן. משל למה הדבר דומה, לאחד שתחב מחט בכשר החי של חברו, וכשהלה התחיל לצעוק מעצמת הכאב, השקיסו ואמר: תיכף אוציא את המחט בחזרה, ועידת המפד"ל תחבה מחט בבשרנו, ואף אם המרכז יוציא את המחט, הכאב ו-הפצע יישארו. ואף זו: בבוא היום ומי שהוא יעלה על שולחן הממשלה, או הכנסת, דבר גיוסם של בני הישיבות לצבא, לא יהיה ל-מפד"ל פה להשיב ולא מצח להרים ראש. בצדק יאמרו להם: הלא אתם בעצמכם החלטתם כך, והחלטתם כדבר פשוט, מבלי ויכוחים קודמים, ומבלי שום משא ומתן, ואם המרכז שלכם ביטל — אם ביטל — את ה-החלטה, מפני שנבהלתם מהתגובות השליליות של הציבור, הנה אנחנו אמיצים יותר ואיננו נבהלים מזה, ואנחנו נוקטים כהחלטתכם ה-מקורית.

* * *

מי ומי הם אלה שיוזמו והציעו לראשונה את החלטת הוועידה? הקיבוץ הדתי. אותם הקיבוצים שבאופן עקרוני אינם רוצים לקבל עליהם שום רב. דבר שלא נראה ולא נשמע בכל קהילות ישראל בין בארץ ובין בחו"ל בכל שנות הגולה, תמיד ובכל קהילה קטנה היה רב מורה הוראה. ומעניין אחד הנימוקים לאי-קבלת רב בקיבוצים הדתיים שקראתי בזמן האחרון בעתונות, והוא: הרב עלול ל-הפריע לבריכות מעורבות... איני יודע עד כמה נכונה ידיעה זו, אבל לא ראיתי שהדבר הוכחש. ובכן: אם אתם, חברי הקיבוצים, לא רוצים שאנחנו נתערב בעניינים הפנימיים ש-לכם, על כל פנים לא תפרסו אתם את מצודת-כם עלינו. מי שמך לאיש שר ושופט עלינו!

זכורני, שבשנה הראשונה הראשונה להקמת המדינה נפגשתי פעם עם ראש ישיבת חברון הגאון ר' יחזקאל סרנא ז"ל, ואמר לי: הנס הגדול שאירע לנו הוא זה שבן גוריון נתמנה אז לראש הממשלה. הוא — ב. ג. — הבין ל-רוחנו ואמר בפומבי כי מאחר שכל הישיבות שהיו בחו"ל, נחרבו ע"י הצר הצורר, ולפליטה